

Waarom zijn metalen banden minder nadeelig dan caoutchoucbanden?

(Dr. C. JUNG: Ö. u. Vierteljahrsschrift für Zahnheilkunde).

Het is niet te ontkennen dat het aanbrengen van een caoutchouc klem om een kies, vrijwel gelijk staat met het ter dood veroordeelen van deze.

Zeer spoedig toch ontdekt men eene, meestal uitgebreide verweeking, caries, van het tandweefsel dat door de caoutchoucband bedekt wordt en die aanleiding geeft tot het optreden van ringvormige caries aan den hals en daarmee later tot het geheele verlies van den tand.

Geheel anders is het effect van een gouden band of klem. Wel is ook bij deze op den duur eene beschadiging van den hals waar te nemen, doch zij treedt behoudens enkele uitzondering, lang niet zoo intensief en snel op. Ook is de aard van het defect geheel anders, meer eene mechanische afslijting (voornamelijk als men smalle draadbanden heeft aangebracht) dan carieus verval.

Waar juist de oorzaak te zoeken is van dit verschil tusschen beide soorten van bevestiging der prothese, is naar de meening van dr. JUNG tot nog toe niet voldoende opgehelderd. Men heeft als grond aangevoerd, dat bij metalen banden er steeds tusschenruimten van zekere breedte tusschen tand en band bestaan, zoodat spijsresten etc. uit deze tusschenruimten gemakkelijker konden verwijderd worden dan bij de nauwsluitende caoutchoucbanden en er aldus steeds eene

mindere hoeveelheid gistende stoffen aanwezig was, die zuren leveren waardoor de tand wordt aangetast. Verder zou de gladde binnenzijde der metalen banden minder dan de poreuse vlakke der caoutchoucranden gelegenheid geven tot het aanhangen en vastplakken van spijsresten.

Deze verklaringen beschouwt JUNG als onvoldoende, daar het verschil in aansluiting van een zorgvuldig gemaakten metalen band en een van caoutchouc niet zoo groot is dat het van invloed kan zijn en verder wordt de nadeelige werking der laatste niet voorkomen door het fijne polijsten der binnenzijde.

Naar mijne meening, zegt J. moeten wij de oorzaak zoeken in eene reactie van het metaal tegenover de gistingsprocessen; eene hypothese die, met het oog op de resultaten der moderne bacteriologische onderzoekingen, zeer zeker recht van bestaan heeft.

Dat metalen, en wel hoofdzakelijk edele metalen, schijnbaar door eenvoudige contactwerking, de ontwikkeling van micro-organismen, waarmede wij hier te doen hebben, tegengaat, is reeds lang bekend. De verklaring hiervan schijnt gevonden te zijn door de nieuwste onderzoekingen van HOLSTED CREDÉ e. a. Deze hebben opgemerkt dat vele soorten van bacteriën in hunne ontwikkelingsbodem zuren doen ontstaan die in statu nascendi zilver en andere metalen gemakkelijk binden tot metaalzouten die zeer sterk antiseptisch werken. Met name melkzuur, werkt in deze richting en daar nu dit zuur het hoofdagens is bij het optreden van caries, zoo ligt het voor de hand aan te nemen dat in ons speciaal geval eene gelijksoortige werking plaats vindt, welke dan eene ongezochte en ongedwongen verklaring van bovengenoemd verschijnsel geeft.

Of deze verklaring de juiste is, zullen wij in de practijk gemakkelijk kunnen onderzoeken, door de binnenvlakte der caoutchoucbanden van metaal te voorzien, bijv. een

dunne breede band van 14 of 16 karaats goud dat wegens het zilver- en koper-gehalte, het meest geschikt schijnt om het beoogde doel te bereiken.

Zuiver goud of platina zijn dus à priori, minder geschikt en de onedele metalen in 't geheel niet. Te dun mag het gouden bandje ook niet zijn, daar dan de randen gemakkelijk verbuigen. Tot proefnemingen in deze richting aan te sporen, is het doel van dit schrijven.

